

Jeg forstod vel ikke ganske det ærede Medlem, der først talte om det indirecte Udbytte, man skulde have af at gaae i Theatret, men det er vist, at et saadant gives i en meget vid Kreds, selv for hele Mængden af dem, der ikke have Anelse om, at de staae i Forhold til Theatret, idet dette gennem forskjellige Mellemled udøver sin Indflydelse paa dem, som aldrig have sat deres Fod der. Hertil kommer endelig, at det; at have en virkelig national Scene, i sig selv er af største Betydning, thi ethvert Land faaer til enhver Tid sin Betydning i Historien derved, at det virkelig kan paavise Noget, som det har et eiendommeligt Kald til at udvikle, og det er vist, at der ikke rundt om i Verden gives nogen Scene, med Undtagelse af den franske — og den kan ikke engang opfattes paa den Maade —, som i den Grad kan siges at være en national Scene som vor; den er baseret paa en stor Aand, der har havt en umaadelig Indflydelse paa hele Landets Udvikling — Holberg —, og den vil altid have denne Aand som Grundlag. Theatret kan feire sit hundrede Aars og mange Gange hundrede Aars Jubilæum, men altid vil der vendes tilbage til Holberg, og saalænge det er Tilfældet, eksisterer det danske Folk; det er Betydningen af Theatret. Naar man her i Salen taler om at tage Hensyn til, at man staaer her som Folkerepræsentant, og at det er Folkets Mening, at Theatret er for dyrt, saa kan jeg ikke tillægge den Betragtning den allermindeste Vægt. Er der udbredt en saadan Forestilling, saa er det Folkerepræsentationens Opgave at modarbejde den og at vise, at Theatret har en ganske anden Betydning. Jeg tør desuden tilføje, at det dog altid er en usikker og vag Forestilling, thi om det end er utvivlsomt, at man paa mange Steder ikke drømmer om den Betydning, Theatret har, saa spørger jeg: Er der ikke mange andre Leiligheder, hvorved vi som Folkerepræsentanter maae sige, at der i mange Kredse ikke gives Anelse om den paagjældende Sags Betydning, skjøndt vi maae tillægge den en overordentlig Betydning? Spørger jeg nu, om der da virkelig ikke er Opfordring til eller Nødvendighed for at gøre Noget med Hensyn til den Gilling, det kongelige Theater indtager, saa svarer jeg: Jo, ganske

vist, og navnlig paa Grund af den Holdning, der jævnlige og stadigt i den senere Tid har vist sig overfor det. Jeg troer, at der derved er indvirket høist skadeligt og forstyrrende paa den hele Tingenes Gang, og derfor er der her, som med Hensyn til saameget Andet i vor Tilstand, en overveiende Trang til snart at faae en Afgjørelse. Paa den anden Side vil jeg sige, at det maastee kunde være ønskeligt, om Overgangen i saa Henseende endnu kunde være nogen Tid, thi det gaaer med det kongelige Theater som med saameget Andet: vor Tid er en smal Tid. Det gjælder for hele Literaturen, ikke blot hos os, men overalt i Verden, at der er indtraadt en, som man sikkert tør antage, midlertidig Svaghedsperiode, der ogsaa viser sig med Hensyn til de sceniske Kræfter, men det er netop den nationale Scenes Betydning, at den maa holde ud under saadanne Forhold, for at ikke det Hele skal synke ned og gaae tabt, inden den gode Tid kommer. Det vil vistnok vise sig her som i andre Landes Historie, at en gunstigere Tid vil afløse denne, og da kan der komme en udmærket, en glimrende Periode, naar kun den gamle Tradition er bevaret. Naar man nu vil sige, at vi, som Forholdene ere, dog maae see at komme bort deraf og over til noget Andet, saa kan jeg ikke forstaae, at en dansk Repræsentation virkelig skulde finde det forsvarligt i den Grad at kaste det Hele huller til huller mellem hverandre, som det vil skee efter Mindretals-Forslaget, idet man ikke veed, hvad der vil komme ud deraf, hvad Virkning det vil faae, om Ministeren skal afflasse Operaen eller Balletten eller Gud veed hvad, eller om han maastee skal lukke hele Historien. Alt dette skulde vi betragte som Noget, der var ligegyldigt, men det skulde blot være os om at gjøre at faae afknebet disse 10—15,000 Rd., hvormed man nu vil beregne det til. Jeg tilstaaer, at jeg ikke finder en saadan Fremgangsmaade værdig, men høist naturlige for denne Forsamling, og det saameget mere, naar jeg seer hen til Sagens Historie og dens Fortid i denne Sal. Det ærede Medlem (Strabbe), der tog sig saa varmt af Forslaget, og som forresten talte med en saadan overdreven Selvtillid om Sagen, at jeg ikke troer at kunne indvirke paa ham, havde længe været